NƯỚC THIÊNG ĐÃ KHÁT

ĐÈN TÔI CÓ TẮT?

MỘT nhà du-lịch các xứ bên Âu-châu mà ít ai để chơn đến, có tìm được một thói-tục rất cảm-động trong một làng kia.

Buổi tối tín-đồ đi đến nhà-thờ đều đem theo một cây đèn nhỏ bằng thau; khi đã ngồi yên trên ghế, họ đặt đèn trên cái khay nhỏ ở trước mặt mình.

Chỉ có ánh sáng dịu-dàng của những đèn ấy soi sáng nhà-thờ. Nếu tín-đồ nào không đến, thì chỗ người ấy phải tối-tăm.

Khi cúng đi thờ-phượng Đức Chúa Trời, chúng ta không đem đèn theo, nhưng chính thân chúng ta phải lòa ánh sáng ra. Bằng chẳng làm vậy thì mình sẽ ở trong địa-vị tối-tăm. Anh em hãy coi chừng!

◇ ◇ ◇

NẾU EM LÀ NGƯỜI MÙ...

NGƯỜI ta thuật truyện rằng ông *Théodore Monod* dạy dạo cho em, và có nói đến Ba-ti-mê, là người mù từ thuở mới sanh đã được Chúa chữa lành. Kể sự-tích xong, ông hỏi em:

—Nếu em là người mù ấy, thì em sẽ xin Đức Chúa Jêsus cái gì?

Hai mắt lộ ý thèm-thuồng, em đáp:

—Ồ! Em sẽ xin Ngài cho một con chó vừa nhỏ, vừa đẹp, một cái vòng cổ, và một cái dây để nó dắt em đi.

Không phải chúng ta cần sự cải-cách đâu, chúng ta cần được sanh lại (Gi. 3:3). Không phải phương-pháp của loài người, nhưng chính là quyền-phép của Đức Chúa Trời mới có thể đổi chúng ta nên người mới (Ga 6:15). Thế mà biết bao người trong vòng chúng ta không xin cho được chữa lành hẳn, nhưng lại xin như cậu bé trong truyện nầy!

THA CŨNG NHƯ KHÔNG

CÓ hai anh em cãi nhau. Đến tối, người bảo-mẫu đem một cậu ra chỗ riêng:

—Long nè! Em phải tha cho Minh, nghe!

—Không dời nào!

—Vậy, nếu đêm nay em qua đời, thì sao dám đến trước mặt Đức Chúa Trời?

Suy-nghĩ một lúc, Long đáp rằng:

—Ừ, tôi tha cho nó, nhưng nếu đêm nay tôi không chết, thì sáng mai nó phải coi chừng!

Rất nhiều tín-đồ trẻ và già tha-thứ theo cách của Long; cách ấy không tốt, không hiệp ý Đức Chúa Trời, vì có phải là tha-thứ gì đâu.

«Hãy ở với nhau cách nhơn-từ, đầy-dẫy lòng thương-xót, tha-thứ nhau như Đức Chúa Trời đã tha-thứ anh em trong Đấng Christ vậy» (Èph. 4:32). «Hãy tha-thứ, người sẽ tha-thứ mình» (Lu 6:37).—*L. B. R.*

◇ ◇ ◇

«NÀY, TA THƯỜNG Ở CÙNG...»

KHI *David Livingstone*, nhà truyền-giáo và thám-hiểm trứ-danh ở Phi-châu, trở về nước Anh lần thứ nhứt, thì được toàn-thể quốc-dân đón rước và cực-lực hoan-hô. Giảng cho các sanh-viên trường Cao-đẳng thành *Glasgow*, ông kể đến biết bao cơn hiểm-nghèo mình đã trải qua trên đất, dưới biển, dưới sông, trong rừng rậm, trên núi, với các thú dữ, rắn độc và người dã-man. Ông nói thêm:

—Nhưng tôi luôn luôn được bổ sức, được lại can-đảm vì nhớ đến lời cuối-cùng của Đức Chúa Jêsus phán: «Nầy, Ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận-thế.»—*C. E. Macartney.*